

gibi kişilik de kazanmışlar. Sevim Ak'ın "Pembe Kuşa Ne Oldu" (1990) kitabında Mufo böyle bir tip. Artık çocuklar edilgen değil. Etken olabiliyorlar.

80li, 90lı yıllarda zaman zaman zor konulara değinen yazarlar var. Rifat Ilgaz "Bacaksız Sigara Kaçakçısı"nda (1980) çocukların sigarayı piyasaya sürmek isteyen kaçakçılara alet oluşunu ele almış. İsmet Kür "Coşkun'un Serüveni" (1992) kitabında uyuşturucu satıcılarının çocukları nasıl kullandıklarından söz ediyor.

Güldürü de başka bir eleman. Rifat Ilgaz diyor ki, "Karamsar konularla çocukların acıma duygularına sesleniliyor, çocuklar bu yapıtları okuduktan sonra yaşâmın aydınlığını göremiyordu. İşte birçok yazar bunu sezdi ve çocuklara yazmağa yöneldi. Ben de onlardan biriyim. Çocukların dünyasına giden yollardan biri de gülmekten geçer..... Çocukların en yoksullarında, en çilelilerinde bile gülmececel bir aç vardır. Ben de onları sağlıklı güldürmeye çalıştım" (Şeyhoğlu, 1995).

1988'de ise Elvan Pektaş da "Yağmur Ormanı"nda "İnsanlar mutlu oldukları için gülerler, bazen de güldükleri için mutlu olurlar" diyor. Demek ki çocuklar artık gülen, mutluluğu arayan kişiler. 80li yıllardan önce çocuk edebiyatımızda orta sınıf işlenmemiş gibidir. Fakir çalışkan çocuğun karşıtı olması için yaratılan zengin haylaz tiplemesinin dışında çocuklar genellikle yoksul kimsesiz çocuklardır. 90lı yıllarda ise orta sınıf devreye giriyor. Ayla Çınaroğlu'nun "Mavi Boya"sında (1995) böyle öyküler var. Muzaffer İzgü'nün "Yusuf'un Treni"nde (1996) Yusuf'un babası makasçı. Yalvaç Ural "Bir Gök Dolusu Güvercin" (1992) kitabındaki bir öyküsüne "Annemin bir dağ köyü öğretmeni, babamın da Toprak Ürünleri dairesi memuru olduğu" diye başlıyor. Nezihe Meriç